

A
6272.

1376
N° 1776 (Leht 24)

Wina kiitleminne.

Todikud, se on teil parras!
Winna, keige surem warras,
Riisun, pettan igga pä',
Nago mees, kel wollei kä.
Neärist Neäri wimast märjad
Orjate, kui künni-härjad,
Lassen teid, mis tahhan, tehha,
Waesust, wallo, häbbi nähha:
Eikka ollete ni walmis,
Urwate: se on jo tarwis.
Zuuksed sässis, ihho paljas,
Künarnukkud, warwad wäljas,
Tühhi köht ja narrud kaelas,
Nenda ollete mo paelas.
Zuikudes ja warrutades,
Werrist suud ja silmi kandes,
Körmsu läwwel, soppa aukus,
Kuhho kegi mahha kuffus,
Kus teid kulla lapsjed naerwad,
Sead ümber weretawad —
Zunnistate minno wäggi,
Mis teid sea-wennaks teggi;
Siiski mulle truiks jäte,

Nõmoga, mis käsün, tete.
 Jäge truiks, efs olle parras,
 Kui teid keige surem warras
 Baljaks risub, hukka sadab,
 Teie meelt ja mõistust wõttab?
 Tahhab kegi lojus olla,
 Kes wõib jessel appi tulla?

Keige laia taewa al,
 Iggas rifiks, iggal maal
 Rihun, et keik rahwas näwad,
 Siiski minno sõbraks jäwad;
 Mitto meest weel kiitwad peale,
 Tõitwad röömast omma heale,
 Et nad minnust hulluks janud,
 Rahhast, warrast ilma jänud.
 Ehk ma kül fui walli mees
 Ammo tuttaw rahwa ees,
 Mõnda tappan, mõnda risun,
 Mõnda üsna paljaks fiisun.
 Mõnda sadan surma hauda,
 Mõnda wangi, mõnda rauda,
 Mõnda sadan issegi
 Sagedast ka Sibberi.
 Kes mind sellepärrast põlgab,
 Ehk mo nimme ärrasalgab?
 Efs ma olle ilma ees
 Jkka aus ja fulus mees?
 Surem hullk mind maiteta püüdwad,
 Milpodes mo nimme hüüdwad,

Jätwad tööd ja teggo ruttu ;
Ehk kül raiskan nende nähhes
Kambri, aitaē, kirētus, rehhes,
Rahha, wilja warrandust, —
Ei se te neil pahhandust,
Eest et minno peale lootwad,
Minnust julgust, rammo ootwad.
Mõnned arwa hulga seast
Wibkawad mind nõrgast peast,
Püüdwad minno nimme laita ;
Agga se ei tahha aita :
Sure hulgaka on welli,
Kuida se jo wannast olli.
Mõnned mind kül mahhajätwad,
Teised jälle röömjast wõtwad.
On nad moga aega wiitnud,
Minno nimme lauldes kiitnud,
Kunni künna küllalt sanud,
Todik kõrtjo mahhajänud. —
Arkab ta, oh waene ello !
Siis on mehhel peawallo,
Käed waesjed wärrisewad,
Jallad tuigo taigo käiwad :
Lõpko au ja warrandus —
Kõrtjus pea parrandus !
Minna, pitka torro wessä,
Ollen rahwal kallis asši,
Maggujam kui kärje messä ;
Minno tahtjad, need ei wässä ;
Mehhed jätwad naesjed mahha, —

Makšwad mo cest kallist rahha,
Jätwad ommad lapsed nälga,
Tewad minno pärrast wölga;
Cest ma tahhan ennast kita,
Nikkaks samist mahha nita,
Töprad, efs se olli töesi,
Minna teie magguš mešši?
Minnuta teil järgest piin,
Teie ainuš rööm on — — wiin.
Agga miš ma unnuštasi,
Nuttul ütlemata jätšin:
Wennemale ma ei lähha,
Seal saan omma häbbi nähha;
Seal on rahwas arro sanud,
Et ma neile kahjo teinud.
Olge röömsad, minna jään
Teie jure, funni nään,
Et ka üšna wacjekš jäte,
Dnnetuše sišje sate,
Efs ma naerdes lähhan siš,
Se on ikka wina wiis.

ENSV TA
Kirjan seimuse emmi
Arhiiviraamatukogu

39400